

HỒI THỨ MƯỜI MỘT XÔNG XÁO GIỮA ĐÀN LANG

Tôn Hạnh Vũ và Đỗ Phi Hùng đứng ở thạch cấp trước gian đại sảnh đang đàm luận. Đây là hai tên cơ trí nhất trong Trung Châu Ngũ Tuyệt, được coi là bộ tham mưu cho cả bọn.

Đỗ Phi Hùng nhìn ra ngoài trời đang mưa lất phất, thở dài nói:

- Trời cứ mưa mãi thế này...

Tôn Hạnh Vũ cười nói:

- Trời mưa đâu phải không tốt? Chỉ có tâm tình chúng ta là không tốt mà thôi.

Đỗ Phi Hùng nói bằng giọng lo lắng:

- Đã bốn ngày mà công việc không chút tiến triển...

Tôn Hạnh Vũ tỏ ra lạc quan hơn:

- Có thể công việc tiến triển tốt, chắc vì tin tức chưa kịp truyền đến thôi!

- Hy vọng được như thế!

Tôn Hạnh Vũ hỏi:

- Người gặp lão nhị lúc nào?

Đỗ Phi Hùng nói:

- Thì trong bữa cơm đó... chẳng phải chúng ta cùng ăn với nhau ư?

- Không! Ta muốn nói sau đó người có gặp lại hắn không?

Đỗ Phi Hùng lắc đầu đáp:

- Vậy thì không. Đại ca muốn gặp nhị ca ư?

Tôn Hạnh Vũ gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhíu mày nói:

- Không biết vì lý do gì, nhưng ta chợt có linh cảm rất khó nói như đã có chuyện gì không lành xảy ra... trước đây ta chưa từng có cảm giác như thế bao giờ cả.

- Có thể vì gần đây gặp nhiều biến cố nên đại ca suy nghĩ nhiều mới sinh cảnh giác đó.

Tôn Hạnh Vũ gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn đăm chiêu, xem ra hắn không đồng tình với cách giải thích của lão nhị.

Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Sau bữa trưa tiếu đệ cũng không thấy tam ca đâu ca. Chẳng lẽ họ đi cùng với nhau?

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu:

- Không ăn cơm xong lão tam ra hậu viên luyện búa.

Đỗ Phi Hùng chùng chùng như muốn hỏi thêm câu gì nhưng nén lại chỉ nói:

- Đại ca, nếu muốn biết nhị ca ở đâu thì cứ tìm người hỏi xem...

Tôn Hạnh Vũ cười nói:

- Người cũng đang lo lắng đúng không?

Đỗ Phi Hùng gật gật đầu.

Vừa lúc đó một tên hắc y hán tử vội vã theo hành lang đi nhanh tới trước mắt hai người.

Tôn Hạnh Vũ nói với ngũ đệ:

- Người xem ta nói có sai đâu? Nhất định kim bát đã có tin bồ câu chuyển về rồi!

Tên hắc y hán tử thi lễ xong cung kính đưa cho Tôn Hạnh Vũ một mảnh giấy nhỏ nói:

- Đại gia, Cầu Hồn Tứ Quý lại có tin chuyển về...

Hán tử chính là Kim Bát, người phụ trách việc phát và nhận tin bằng chim đưa thư.

Đỗ Phi Hùng sốt ruột hỏi Kim Bát:

- Có phải Cầu Hồn Tứ Quý báo tin đã bắt được Hàn Phương rồi đúng không?

Kim Bát cúi mình đáp:

- Dạ!

Đỗ Phi Hùng lại hỏi:

- Chúng hiện đang ở đâu?

- Dạ theo tin báo thì suốt đêm qua chúng đã đưa người về Duyệt Lai Khách điểm...

Bây giờ Tôn Hạnh Vũ đã đọc xong mảnh giấy chợt nhìn Kim Bát hỏi:

- Cầu Hồn Tứ Quý bắt được Hàn Phương lúc nào mà không thấy viết trong thư?

Kim Bát cúi thấp người đáp:

- Dạ rạng sáng hôm nay...

Tôn Hạnh Vũ tròng mắt đáp:

- Ta đã dặn kỹ các người rồi, khi bắt được người phải lập tức truyền tin về và báo cho ta ngay, tại sao bây giờ tin mới tới?

Kim Bát ngẩng lên ngơ ngác nói:

- Sáng nay đã có tin báo về một lần, đệ tử đã chuyển cho nhị gia rồi mà?

Tôn Hạnh Vũ mở to mắt quát:

- Cái gì?

Kim Bát ấp úng:

- Chẳng lẽ nhị gia không...

Tôn Hạnh Vũ giận dữ ngắt lời:

- Mau nói rõ ra xem!

Kim Bát cố trấn tĩnh nói:

- Sáng nay, khi nhận được tin của Câu Hồn Tứ Quỷ dùng bồ câu truyền về, ngoài ra Hắc Định cũng báo về bằng cách đó hầu như đồng thời, đệ tử mang bả với đại gia, không ngờ dọc đường gặp nhị gia ở hoa viên...

Tôn Hạnh Vũ sốt ruột hỏi: Thế rồi nhị gia kêu người đưa thư cho nó xem đúng không?

Kim Bát vội vã gật đầu:

- Chính thế!

- Rồi sau thế nào?

Kim Bát trả lời:

- Nhị gia bảo đệ tử quay về trạm cảnh giới, nói rằng tự mình sẽ đưa cho đại gia.

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu:

- Hắn không hề đưa cho ta...

Kim Bát hoảng sợ nói:

- Cái đó...

Đỗ Phi Hùng nhìn Kim Bát an ủi:

- Việc đó không trách người được...

Rồi đưa mắt nhìn Tôn Hạnh Vũ.

Kim Bát vội quỳ xuống dập đầu nói:

- Đệ tử hành sự bất cẩn không làm tròn chức trách, xin đại gia trị tội.

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu vung tay nói:

- Người đứng dậy đi!

Kim Bát còn dập đầu lần nữa.

- Đa tạ đại gia!

Tôn Hạnh Vũ quát:

- Đã bảo đứng lên!

Kim Bát lom côm đứng dậy.

Đỗ Phi Hùng chợt hỏi:

- Đại ca! Hoắc Định là người nào?

Tôn Hạnh Vũ dịu lại trả lời:

- Hắn là một trong ba tên thủ hạ mà ta phái đi kiếm hành tích của Kim Bài Sát Thủ.

Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Nếu tên ấy truyền tin hoả tốc như vậy thì chắc đã tìm được Lộ Vân Phi ở đâu rồi?

Tôn Hạnh Vũ nhìn Kim Bát hỏi:

- Người có đọc mẫu thư do Hoắc Định truyền về không?

Kim Bát vội trả lời:

- Dạ có!

Tôn Hạnh Vũ gấp giọng:

- Trong thư nói thế nào?

- Dạ... thư viết rằng Hoắc Định đã tìm được Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.

- Hắn bây giờ ở đâu?

- Dạ ở Đông Bình Trấn. Thư viết rõ rằng lúc đó Lộ Vân Phi tới đó cùng hai tên huynh đệ của hắn là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thủ Tam Lang, nhưng sau khi đến trấn thì hai tên này đã bỏ đi.

Mọi người đều biết rằng Đông Bình trấn chỉ cách Tôn gia trang chỉ có nửa ngày đường.

Tôn Hạnh Vũ hỏi:

- Nhưng thực sự chúng ở khách điểm nào?

- Bẩm! Hoắc Định bảo tối qua chúng ở Cát Tường khách điểm...

Tôn Hạnh Vũ hỏi:

- Trong thư còn viết gì nữa?

Kim Bát trả lời:

- Dạ... sau khi Hoắc Định phát hiện ra Lộ Vân Phi và hai tên huynh đệ tới Cát Tường khách điểm thì tăng cường theo dõi. Sau đó không lâu thì hai tên Đinh Triệu Hùng và Tam Lang bỏ đi. Hoắc Định ở lại Cát Tường khách điểm theo dõi Lộ Vân Phi và lo chuyển tin về, hắn có phái hai tên thủ hạ theo dõi Đinh Triệu Hùng và Tam Lang nhưng chưa có tin tức...

Tôn Hạnh Vũ hỏi:

- Không biết chúng đi vào hướng nào sao?

Kim Bát chợt nhớ ra, hoảng sợ nói:

- Đại gia trách tội! Suýt nữa đệ tử quên mất! Theo lời chúng thì Đinh Triệu Hùng và Tam Lang đến Thiên Đường trấn.

- Còn gì nữa?

- Dạ hết rồi ạ!

Đỗ Phi Hùng nhíu mày nói:

- Nhị ca giữ lại thư cấp báo vì lý do gì chứ?

Tôn Hạnh Vũ nói nhanh:

- Hấn giữ lại cả hai mẫu thư chỉ vì tin tức do Hoắc Định báo về mà thôi...

Rồi lập tức quát to:

- Người đâu?

Hai tên hán tử như đã chờ sẵn, vội vàng chạy bỏ tới, cúi mình hỏi:

- Đại gia có việc gì sai bảo?

Tôn Hạnh Vũ ra lệnh:

- Nhanh chuẩn bị cho ta sáu con ngựa.

- Dạ!

Hai tên hán tử tuân lệnh chạy đi. Tôn Hạnh Vũ khoát tay, Kim Bát cũng lui về.

Đỗ Phi Hùng không nén khỏi tò mò hỏi:

- Đại ca... tiểu đệ còn chưa hiểu nhị ca giữ lại bức thư của Hoắc Định để làm gì?

Tôn Hạnh Vũ nghiêng răng nói:

- Bởi vì hấn cho rằng chỉ dựa vào bản lĩnh của mình có thể bắt được Lộ Vân Phi.

Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Nghĩa là một mình nhị ca đến khiêu chiến với Lộ Vân Phi hay sao?

Tôn Hạnh Vũ gật đầu:

- Không sai!

Đỗ Phi Hùng kêu lên:

- Tại sao lại mạo hiểm như thế chứ?

Tôn Hạnh Vũ “hừ” một tiếng nói:

- Hiển nhiên hấn đã có dự định từ trước nên sai bọn tâm phúc dò la trạm tiêu của Kim Bát. Không phải lão nhị tình cờ đến gặp Kim Bát hỏi về hai bức thư đâu!

Đỗ Phi Hùng nói:

- Như vậy là nhị ca muốn độc lực can thiệp này mà không muốn chúng ta biết vì sợ bị ngăn cản...

Tôn Hạnh Vũ lại “hừ” một tiếng:

- Cái dũng của kẻ thất phu thường làm hỏng việc!

Đỗ Phi Hùng ngập ngừng hỏi:

- Theo ý đại ca thì lần này nhị ca hành động, hay dờ thế nào?

- Thập tử nhất sinh!

Đỗ Phi Hùng không nói gì. Hấn đã sớm có dự liệu như thế. Hơn nữa Tôn Hạnh Vũ rất ít khi tiên liệu sai. Đó chính là nhân tố quyết định cho Trung Châu Ngũ Tuyệt tồn tại và hùng bá cả vùng Lương Hà suốt mười mấy năm trời mà chưa gặp phải cảnh ngộ nào đáng kể.

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập.

Tôn Hạnh Vũ ra lệnh cho Đỗ Phi Hùng:

- Người mau đi gọi lão tam ra đây!

Đỗ Phi Hùng còn hỏi lại:

- Đi ngay bây giờ ư?

- Đúng thế!

- Chúng ta đến Đông Bình trấn giúp nhị ca phải không?

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu:

- Không! Hắn đi từ sáng, mà bây giờ chiều rồi. Nếu Lộ Vân Phi vẫn còn ở Cát Tường khách điểm thì cuộc chiến cũng đã phân định thắng thua sinh tử, chúng ta đến đó vô ích.

Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Vậy thì đại ca định tới đâu?

- Chúng ta đến “Duyệt Lai khách điểm”.

Đỗ Phi Hùng ngỡ ngác nhìn Tôn Hạnh Vũ không hiểu.

Tên đại lão gia giải thích:

- Lão nhị không chỉ giữ tin tức do Hoắc Định báo về mà còn cầm đi bức thư của Cầu Hồn Tứ Quỷ trong đó viết rằng Hàn Phương đang bị quản thúc ở Duyệt Lai khách điểm. Nếu lão nhị không chế được Lộ Vân Phi thì không nói làm gì, nhưng giả sử bị thua, Lộ Vân Phi chẳng khó gì mà tìm được hai bức thư đó. Người nói hắn sẽ hành động thế nào?

Đỗ Phi Hùng đáp:

- Hắn sẽ đến Duyệt Lai khách điểm cứu Hàn Phương.

Tôn Hạnh Vũ gật đầu:

- Chính thế! Bởi vậy chúng ta lập tức đến đó. Lộ trình từ Đông Bình trấn đến Duyệt Lai khách điểm ở Lạc Mã trấn cũng bằng từ đây tới đó. Nếu giả thiết trường hợp xấu nhất, Lộ Vân Phi sát hại lão nhị thì chúng ta vẫn còn hy vọng tới đó trước hắn. Để Lộ Vân Phi cứu Hàn Phương đi thì coi như mọi công lao chúng ta bố trí mấy ngày qua đổ sông đổ biển hết.

Đỗ Phi Hùng nghe đại ca giải thích như vậy cũng biến sắc, dạ một tiếng chạy bỏ đi tìm lão tam Quỷ Phủ Bạch Tùng Phong.

Tôn Hạnh Vũ đứng lại một mình, đưa mắt nhìn trời.

Bầu trời lúc đó cũng ướm át như nét mặt hắn!

oOo

Tiếng ngựa hí vang tung vó đồn dập trên quan lộ tung bụi bay mù mịt, tất cả từ trước cổng Tôn Gia Trang phóng về phía Lạc Mã trấn. Có tới sáu con tuần mã nhưng

chỉ có ba kỵ sĩ. Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng, mỗi người dắt thêm một con ngựa có dây đủ yên cương gò lưng trên bàn đạp phóng như điên.

Cả ba người ra roi phóng hết tốc lực không thương tiếc. Bởi vì đã có người dự phòng.

oOo

Chính ngộ.

Ánh dương quang hiem hoi như nụ cười của mỹ nhân tỏa ánh nắng xuống mặt đất se se lạnh trong những ngày đầu xuân.

Lộ Vân Phi ngồi trong phòng ăn của Cát Tường khách điểm nhưng vì chật chỗ phải ngồi ở góc phòng cạnh cửa sổ. Giá như chàng vào đầu tiên thì cũng chọn nơi này vì có thể nhìn bao quát cả khoảng tiền viện và tìm được ánh nắng thái dương.

Trong phòng đầy chật khách nhân. Đây là khách điểm lớn nhất ở Đông Bình trấn, không những đông đúc mà còn rất tiện nghi.

Mấy ngày nay Lộ Vân Phi không hề nhấp môi một giọt rượu nào. Chàng biết mình đang trong tình trạng cấp bách đối phó với cường địch nên phải giữ hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì chỉ một sơ xuất nhỏ sẽ trả bằng giá rất đắt.

Chàng không biết bất cứ tên nào trong Trung Châu Ngũ Tuyệt nhưng biết rõ nhiều người trong số nạn nhân bị năm tên này giết. Từ thân thủ những người bị giết mà dễ dàng suy ra hung thủ lợi hại đến thế nào.

Chắc là lúc này Trung Châu Ngũ Tuyệt đã phát hiện được hành tung của chàng rồi. Có lẽ nhiều người băn khoăn vì sao Lộ Vân Phi lại chọn một khách điểm lớn chỉ cách Tôn Gia Trang có vào trăm dặm, nhất định trong điểm có người của Tôn Hạnh Vũ trà trộn hoặc ít nhất nằm trong vòng kiểm soát của chúng?

Nhưng Lộ Vân Phi chọn khách điểm này là đã có dự định.

Thứ nhất chàng không định hoàn toàn giữ kín tung tích. Mặt khác địa hình ở đây không cho phép nhiều người cùng động thủ và có nhiều thông đạo.

Tối qua Lộ Vân Phi ngủ muộn. Sau khi chia tay với Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thủ Tam Lang thì đã tới canh ba. Tam Lang quyết chí tìm nơi luyện kiếm và Lộ Vân Phi ủng hộ dự định này.

Trong giang hồ hiểm ác, chỉ giỏi khinh công và bộ pháp mà không có bản lĩnh để sẵn sàng trừng trị định nhân khi cần là một khuyết điểm lớn. Trong những nghĩa vụ lớn lao của người võ sĩ là khi cần phải biết rút đao tương trợ để dẹp bất bình. Nếu chỉ giỏi khinh công để bản thân dễ dàng tẩu thoát thì có gì đáng nói?

Chàng còn đang nghĩ ngợi thì tên điểm tiểu nhị đã mang trà rượu tới. Cũng lại một tên lạ hoắc.

Lộ Vân Phi vừa tới phòng ăn lớn thì đã gần trưa, khắp phòng chật ních chỉ còn một bàn trống như cố ý để dành cho chàng.

Tên chương quây lạ hẳn. Hôm qua là một lão nhân mặt mũi từ hoà, nhưng hôm nay là một trung niên hán tử vạm vỡ vẻ mặt hung ác. Tuy vậy Lộ Vân Phi không lưu tâm nhiều lắm, bởi vì việc thay đổi chương quây trong một khách điểm là sự thường. Nhưng thấy tên điểm tiểu nhị cũng lạ hoắc, chàng chợt nhíu mày suy nghĩ.

Chàng chợt có cảm giác rằng hình như mình đã đến nhầm một khách điểm khác hoặc chỉ một đêm khách điểm đã đổi chủ. Đặc biệt là tên chương quây, thỉnh thoảng đưa ánh mắt sáng quắc và gian xảo nhìn trộm chàng.

Lộ Vân Phi vẫn thản nhiên ăn uống. Hiển nhiên trước khi dùng món ăn, chàng đã đề phòng khám xét cẩn thận. Không có độc, xem ra sự thể không có gì khác thường.

Lộ Vân Phi vừa ăn vừa nhìn ra tiền viện đầy ánh dương quan rực rỡ. Chưa xong bữa, chợt từ tiền viện có một người đi nhanh vào.

Người đó chừng ba mươi tuổi, dáng tâm thước, tác phong nhanh nhẹn hoạt bát. Trung niên nhân mới vào giữa viện thì từ khách điểm có hai tên tiểu nhị bước ra nghênh đón.

Lộ Vân Phi chợt la lên:

- Quách Kiệt hãy cẩn thận!

Chưa dứt lời trong tay hai tên điểm tiểu nhị đã lộ ra hai ngọn chủ thủ nhằm hai bên sườn trung niên đâm tới.

Trung niên nhân đó gọi là Phi Cáp Quách Kiệt. Quách Kiệt chẳng phải là bằng hữu của Lộ Vân Phi và hầu như hẳn chẳng có ai là bằng hữu. Trong mắt Quách Kiệt chỉ có một vật đáng giá là tiền. Hẳn là một tên thám tử chuyên nghiệp thu thập tin tức cho bất cứ ai trả tiền cho mình.

Công việc này quả thật dễ dàng thế nhưng Quách Kiệt là một thám tử xuất sắc. Bởi thế giá tiền của hắn đề ra cũng rất cao.

Lộ Vân Phi chỉ nói lên yêu cầu và chấp nhận ngay giá cả mà không mặc cả. Bởi vì chàng hiểu rõ giá tiền như vậy là rất xứng đáng. Yêu cầu của Lộ Vân Phi là điều tra về tình hình của Tôn Gia Trang.

Tiếng quát của Lộ Vân Phi vừa vang lên, Quách Kiệt đã nhún mình lao vút đi.

Hai chủ thủ của điểm tiểu nhị đâm trượt qua ngay dưới bàn chân! Đồng thời Quách Kiệt tung cả song cước đá vào quai hàm hai tên tiểu nhị làm cho mỗi tên bật ra một phía, sau đó lướt người về phía cửa sổ nơi Vân Phi đang ngồi.

Thần pháp của hắn thật diệu nghệ, phản ứng cũng thần tốc, xứng đáng liệt vào hàng nhất lưu trên giang hồ. Đương nhiên không có bản lĩnh cao cường như thế thì không thể hoàn thành xuất sắc công việc đặc biệt: thám tử chuyên nghiệp.

Nhưng Quách Kiệt còn chưa tới cửa thì bỗng vang lên một loạt tiếng leng keng, rồi hàng loạt mũi ám khí châu vào người hắn nào “thoại thủ tiễn”, nào “thấu cốt đinh”, nào “xạ hương châm” có tới mười mấy chiếc.

Quách Kiệt không hề nao núng, phóng mạnh ống tay áo múa liên hồi kỳ trận làm cho tất cả những mũi ám khí bắn tới đều bị đánh rơi cả xuống đất. Gần như tất cả mấy chục thực khách đều quay ra nhìn, ai nấy đều lắc đầu thán phục.

Quách Kiệt tiếp tục hướng tới cửa sổ mà Lộ Vân Phi đang ngồi, có lẽ nơi đó an toàn nhất trong sảnh.

Chợt nghe Quách Kiệt thét lên một tiếng. Một chùm ám khí còn dày đặc hơn bắn ra, lần này Quách Kiệt không đủ sức đánh bật tất cả ra nên có mũi bắn vào người.

Lộ Vân Phi đứng phắt lên định nhảy ra trợ thủ cho Quách Kiệt đang gặp hiểm cảnh. Chàng có lòng cứu Quách Kiệt nhưng tiếc rằng hành động đã muộn.

Khi Lộ Vân Phi vừa đứng lên thì từ trần gian phòng ngay trên đầu chàng lộ ra một khoảng trống lớn, rồi hàng hà sa số ám khí từ đó châu xuống bao trùm một khoảng rộng, chụp thẳng xuống đầu! Không những thế một số khách nhân trong phòng ăn cũng vung tay nhằm Lộ Vân Phi phóng ám khí tới.

Lộ Vân Phi thét to một tiếng phất mạnh hai tay áo như vũ bão.

Song tụ vừa triển khai lập tức kinh lực phát ra dòn cứng hai tay áo lại chẳng khác gì hai tấm khiên che kín quanh mình. Bao nhiêu ám khí bay tới đập vào ống tay áo đều nghe leng keng như chạm phải sắt thép, bật ngược hết lại, rơi lả tả quanh bàn.

Không một mũi nào chạm vào người Lộ Vân Phi.

Đồng thời cửa sổ bên cạnh bị bật tung, một nhân ảnh từ tiền viện bước vào. Đó chính là Quách Kiệt.

Bấy giờ loạt ám khí đã dứt. Lộ Vân Phi nhìn Quách Kiệt chợt nhíu chặt đôi mày kiếm. Sườn và lưng Quách Kiệt có tới bảy tám mũi ám khí cắm vào, máu loang ra ướt đầm y bào.

Lộ Vân Phi nhìn kỹ, thấy sau một lúc máu đỏ biến thành tím đen. Đương nhiên là ám khí có tẩm độc!

Quách Kiệt chao đảo một lúc rồi cố trấn định, nhìn quay sang bên tả hỏi:

- Ai?

Tên chủồng quây bước lên một bước trả lời:

- Ta!

Trong tay hắn cầm một chiếc bàn tính. Bàn tính có một bộ phận được chế tạo đặc biệt để bắn ám khí, và được ngụy trang kín đáo.

Quách Kiệt trừng mắt nhìn hắn hỏi:

- Ta muốn hỏi tính danh ngươi.

Tên chủồng quây đáp:

- Hoắc Định.

Rồi tay lắc lắc chiếc bàn tay phát tiếng leng keng, chứng tỏ nó không làm bằng gỗ tre thông thường mà được cấu tạo bằng sắt.

Quách Kiệt mắt long lên chỉ buông gọn một tiếng:

- Tốt!

Rồi hướng snag Lộ Vân Phi nói:

- “Thần Quyền” Quách Tường Khê hôm nay đã rời khỏi trang từ sáng sớm, trên đường thu thập thêm một số thuộc hạ, đích thực là đang tới đây.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Đó là sự thật.

Quách Kiệt tiếp:

- Vì thế ta mới tới đây ngay để báo cho người biết.

Lộ Vân Phi lại nói:

- Người đến chậm mất một bước.

- Nhưng ta đã cố hết sức đến nhanh nhất.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Dù sao tại hạ cũng đa tạ sự tận tâm đó...

Quách Kiệt cười thảm nói:

-Bất cứ người nào cũng đều có lúc phán đoán sai lầm.

Lộ Vân Phi lắc đầu đáp:

- Đó không phải là lỗi của người.

Rồi rút ra một chiếc “ thấu cốt đỉnh” trên vai Quách Kiệt rầu giọng:

- Xin hãy tha lỗi vì tại hạ đành bó tay trước thương thế của người.

Quách Kiệt cảm động đáp:

- Ta biết. Lẽ ra ta nên kết giao bằng hữu với người.

Lộ Vân Phi không nói gì đưa mắt ái ngại nhìn đối phương.

Quách Kiệt nói thêm:

- Trong Trung Châu Ngũ Tuyệt chỉ có một mình Quách Tường Khê tới đây thôi.

Đôi mắt Lộ Vân Phi rục sáng lên:

- Rất tốt! Lúc này tại hạ chẳng biết nói gì hơn là một lời cảm tạ tận đáy lòng.

Quách Kiệt nhìn chàng, hình như trong đáy mắt có gì đó rung rung rồi đột nhiên quay phắt sang trái vút người lên phóng thẳng tới tên chưởng quầy giả mạo.

Hoắc Định tuy bị bất ngờ nhưng phản ứng cực nhanh. “Hừ” một tiếng hai tay giương cao chiếc bàn tính.

-Vút vút vút...

Bảy tám con tính từ bàn phát ra bắn thẳng tới Quách Kiệt.

Quách Kiệt không tránh.

-Phập phập phập...

Những mũi ám khí cắm đầy ngực hấn. Không trật một mũi nào!

Máu tuôn xối xả, nhưng Quách Kiệt vẫn lao thẳng tới, đôi bàn tay lác nhệ đã thấy xuất hiện hai thanh đoản đao nhằm giữa ngực Hoắc Định đâm vào.

Tên trường quay vội tung bàn sắt lên đỡ.

“Choang” một tiếng hai mũi đao bị chiếc bàn tính chặn lại, Quách Kiệt cũng hết đà đổ quỵ xuống. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt Quách Kiệt lại thu hết tàn lực tung người lên, hai tay tiếp tục vung đao đâm vào...

Lần này thì Hoắc Định không sao đối phó kịp và khoảng cách song phương chỉ một vài thước và hoàn toàn không ngờ đối phương lại hành động quyết liệt như vậy.

Hoắc Định vung bàn tính theo bản năng nhưng chỉ cản được một mũi đao, còn mũi đao kia cắm phập vào ngực... Về mặt Hoắc Định thần thờ vì kinh ngạc, chùng như không tin được mình lại nhận kết cục vô lý như vậy.

Hắn cảm thấy chỗ trái tim nhói lên, đó là cảm giác cuối cùng.

Quách Kiệt nhìn thân xác Hoắc Định từ từ đổ xuống, một nụ cười hiện trên môi. Chỉ sau đó một lát, Quách Kiệt cũng thở hắt một hơi cuối cùng rồi ngã xuống bên thi thể của cừu nhân, trên môi vẫn giữ nụ cười mãn ý.

Trừ Lộ Vân Phi tất cả những người có mặt trong phòng đều ngẩn người kinh hãi.

Giá như lúc đó chàng bỏ đi thì đó là một thời điểm hết sức thuận lợi. Nhưng Lộ Vân Phi vẫn đứng nguyên tại chỗ không có ý rời khỏi phòng. Bởi vì chàng nhớ tới câu nói cuối cùng của Quách Kiệt: Trung Châu Ngũ Tuyệt chỉ một mình “Thần Chưởng” Quách Tường Khê tới đây.

Đột nhiên vang lên một tiếng quát chấn động cả căn phòng:

- Giết!

Tất cả mọi người trong phòng đều đứng cả dậy cả loạt tiếng loạt soạt vang lên không dứt, trong phòng sáu tên điểm tiểu nhị và hai ba mươi thực khách đều rút binh khí cầm lăm lăm trong tay, mắt chòng chọc nhìn Lộ Vân Phi. Chàng hoàn toàn không ngạc nhiên vì điều đó mà nghĩ đến chuyện khác. Việc Hoắc Định ra lệnh và mọi người răm rắp nghe theo là đúng. Nhưng hắn đã chết, vậy ai đủ tư cách ra lệnh cho ba bốn chục người trong sảnh?

Chỉ có Quách Tường Khê mới có tiếng quát kinh nhân và uy lực như thế. Nhưng hắn ở đâu?

Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn ra cửa, tiếng quát chính từ ngoài cửa truyền vào. Nhưng không thấy ai bên ngoài cả. Lộ Vân Phi cất bước hướng tới cửa. Nhưng chân còn chưa chạm đất thì từ ba bề bốn bên vang rền tiếng quát, cả bọn vây bọc lấy chàng, tất cả cùng đề xuất binh khí tấn công.

-Vút vút vút!

-Keng keng!

Cùng một lúc có tới ba thanh đao, hai mũi kiếm và một đôi “phong hỏa luân”.

Lộ Vân Phi cười nhạt một tiếng, song chưởng phát liên hoàn. Binh khí đối phương còn cách xa chàng mấy tấc thì đã có năm sáu nhân ảnh bị trúng chưởng bay ra khỏi vòng vây.

Nhưng lớp này bị đánh bật thì lớp khác lại tràn vào. Vãn đao, kiếm, “phong hỏa luân”. Lần đầu chàng chưa hạ độc thủ, nhưng lần này thì đã phát nộ. Xuất năm sáu

chương để đẩy lui áp lực, Lộ Vân Phi tung một cước làm tên sử dụng Phong hỏa luân bị gục tại chỗ rồi phát tay áo trái cuốn bạt ba tên hán tử khác, đồng thời tay phải rút trường kiếm ra.

Không khí trong phòng như lạnh hơn, mọi hoạt động cũng tạm thời ngưng lại.

Lộ Vân Phi tay lăm lăm thanh kiếm nói:

- Ta chỉ nói một lần thôi. Nếu ai còn xuất thủ thì ta quyết không lưu tình!

Dứt lời đồng dục bước ra phía cửa. Cả bọn dạt ra nhường đường cho chàng, không ai dám ngăn cản.

Nhưng Lộ Vân Phi mới đi được ba bước thì có tiếng quát vang lên, một người xông vào vùng đao nhằm đỉnh đầu chàng chém xuống!

o O o